

"Mapa" lui Alexandru Bunescu

PAG 4F

Cronica muzicală Concertele Filarmonicii brașovene la început de an

PAG 3F

In memoriam "Ce vină au avut ei?"

PAG 2F

Săptămîna celor mai bune filme românești din 2007

Cele mai bune filme lansate pe marile ecrane din România în 2007, selectate și incluse într-un top realizat de critici și jurnaliști care scriu pe teme de cinema, vor fi prezentate, în perioada 8 - 14 februarie, la Cinema Studio. Cu acest prilej, în seara de 8 februarie, a avut loc o gală la care au fost invitate personalități marcante ale vieții culturale și nu numai, urmînd să fie acordat trofeul "Best Film Fest 2007" cîștigătorilor din fruntea celor șase topuri alcătuite: Cel mai bun film, Cel mai bun film european, Cel mai bun film românesc, Cel mai bun actor într-un film românesc, Cea mai bună actriță într-un film românesc și Cel mai bun regizor român. În deschiderea serii de gală, în holul cinematografului Studio, va fi vernisată expoziția cu trofeele obținute în 2007 de cinematografia română - 89 de premii pentru cineaști. Este cel mai bogat palmares din istoria cinematografului românesc. Organizatorii asigură publicul că va putea vedea și trofeul "Palme d'Or" cu care a fost distins filmul lui Cristian Mungiu "4 luni, 3 săptămîni și 2 zile". Expoziția va fi deschisă pentru public pe toată perioada săptămîinii "Best Film Fest 2007". O societate specializată va asigura protecția trofeelor pe perioada 8 - 14 februarie. La gală vor fi prezentate și date statistice referitoare la piața de cinema din România în 2007. Se vor proiecta în avanpremieră trailere ale filmelor importante care se vor lansa în 2008. De asemenea, va fi proiectat filmul regizorului Radu Jude "Lampa cu căciulă" - cel mai premiat scurtmetraj românesc al anului 2007. În încheierea serii de gală, va fi prezentat filmul "Legiunea străină", regizat de Mircea Daneliuc. În urma centralizării voturilor criticilor și jurnaliștilor de specialitate, cele mai bune filme care au rulat pe ecranele din România în 2007 sînt "4 luni, 3 săptămîni și 2 zile" (distribuitor Voodoo Film), "Prairie Home Companion" ("Ultimul radio show" (New Films), "Labirintul lui Pan" (Independența Film), "Babel" (RF/Prorum), "Scrisori de la Iwo Jima"/"Letters from Iwo Jima" (InterComFilm), "Little Miss Sunshine" (InterComFilm), "California Dreamin' (nesfîrșit) (MediaPro), "Zodiac" (InterComFilm), "Ultimul rege al Scoției"/"Last King of Scotland" (InterComFilm) și "Venus" (Transilvania Film). Cele mai bune filme europene (non-naționale) ale anului 2007 au fost, potrivit specialiștilor, "Labirintul lui Pan", "Ultimul

rege al Scoției" și "Regina"/"The Queen", distribuit de Prooptiki. La categoria Cele mai bune filme românești ale anului 2007, topul include trei producții - "4, 3, 2", regia Cristian Mungiu, "California Dreamin' (nesfîrșit)" de Cristian Nemescu și "Cold Waves"/"Război pe calea undelor" de Alexandru Solomon. Cel mai bun actor într-un film românesc este declarat Vlad Ivanov, pentru rolul din "4, 3, 2", urmat de Răzvan Vasilescu, Andi Vasluiuan, Ion Sapdaru și Armand Assante - toți interpreți ai rolurilor din "California Dreamin' (nesfîrșit)". Cea mai bună actriță într-un film românesc este, potrivit criticilor și jurnaliștilor, Anamaria Marinca, urmată de Laura Vasiliu - protagonistele filmului "4, 3, 2", Maria Dinulescu - "California Dreamin' (nesfîrșit)", Luminița Gheorghiu - "4, 3, 2" și Anca Florea - "După ea". Cel mai bun regizor român al anului este Cristian Mungiu - "4, 3, 2". Pe locul al doilea a fost plasat Cristian Nemescu - "California Dreamin' (nesfîrșit)", urmat de Alexandru Solomon - pentru documentarul "Război pe calea undelor". Cea de-a VIII-a ediție a manifestării anuale "Best Film Fest 2007" este organizată de Agenția Champions, Asociația Criticilor de film din cadrul Uniunii Cineaștilor din România, "Independența Film" și Asociația Film România, cu sprijinul Centrului Național al Cinematografului și al distribuitorilor de film.

Premii Naționale pentru cultură

Guvernul va institui Premiile Naționale în domeniul culturii, ca modalități de recompensare a celor care obțin rezultate deosebite în domeniul artelor, conform unei decizii a Executivului. Premiile vor fi acordate pentru șapte categorii - arhitectură, arte vizuale, cinematografie și televiziune, literatură, cercetare în domeniul artelor, muzică, spectacol -, în urma deliberărilor unei Comisii Naționale numită prin Ordin al Ministrului Culturii și Cultelor, cite una pentru fiecare categorie, compusă din personalități recunoscute din domeniul implicat. Valoarea premiilor pentru fiecare categorie va fi de 25.000 de euro. Aceste premii vor fi acordate cu prilejul Zilei Internaționale a Culturii. Secretarul general al MCC, Virgil Nițulescu, a precizat, marți că premiile se vor acorda pentru realizări excepționale în anul precedent înmînării distincțiilor. MCC dorește ca jurizarea să se realizeze independent de minister, iar propunerile să se facă la nivelul uniunilor de creatori din cele șapte domenii. Intenția MCC de a propune instituirea premiilor a fost comunicată și președinților uniunilor de creatori. Ion Caramitru a declarat că, în cazul în care inițiativa MCC va deveni realitate, vor avea loc discuții la nivel de uniune. Caramitru a precizat că rămîne de văzut ce conotație vor avea aceste distincții, dat fiind că uniunile de creatori acordă fiecare premii anuale.

Dialogurile GT

Despre frumusețea esențială a muzicii

Anca-Maria DOBRI

Dirijorul Tiberiu Soare, ce s-a aflat în această săptămîna la pupitrul Filarmonicii Brașov într-un concert susținut împreună cu violonistul Florin Ionescu-Galați și unde s-au cîntat lucrări de Pergolesi, Elenescu și Mendelssohn Bartholdy, este considerat de critica de specialitate unul dintre cei mai valoroși muzicieni ai generației sale. "Foarte talentat, tenace, serios, Tiberiu Soare abordează repertoriul diferit de la Mozart pînă la muzica contemporană, iar în 2006 s-a impus în mod definitiv, aprecia muzicologul Mihai Cosma. Absolvent a două dintre facultățile Universității Naționale de Muzică din București, cea de dirijat și cea de interpretare muzicală-tubă, dirijorul Tiberiu Soare este un artist mereu în competiție cu sine însuși, motiv pentru care afirmă întotdeauna că mai are de învățat. Ca o confirmare a talentului și pasiunii sale stă faptul, printre altele, că în 2006 revista "Actualitatea muzicală" i-a decernat premiul pentru cea mai convingătoare prestație a unui tînăr interpret în urma activității sale din stagiunea 2005, pentru că în același an Fundația "Anonimul" să-l desemneze reprezentant al domeniului muzical la secțiunea tineri artiști pentru finala marilor premii Prometheus...

- Vă aflați la Brașov pentru un nou concert cu Orchestra Filarmonicii și, din cîte vedem, cînd CV-ul dvs., nu sînteți la prima colaborare cu acesta. Ce înseamnă pentru cariera dvs. Brașovul?

- Brașovul înseamnă foarte mult pentru că acum trei ani cînd am venit eram proaspăt angajat al Operei bucureștene și eram în plină expansiune ca să spun așa. Mă consideram la început. Nu a trecut mult timp, dar să știți că trei stagii de dirijat înseamnă foarte mult, mai ales la vîrsta mea, cînd asimilez foarte mult și atunci pot să spun fără exagerare că Brașovul a jucat un rol important în formarea mea ca dirijor de pînă acum. Eu încă sînt pe drum. Nu am ajuns undeva, dar pentru punctul în care sînt în foarte mare

măsură sînt dator și filarmonicii brașovene și le mulțumesc și pe această cale. Au avut încredere, au invitat un dirijor, practic fără niciun nume, fără nicio experiență deosebită și i-au dat o piesă destul de dificilă. Îmi amintesc foarte bine că dirijasem în urmă cu cîteva luni o lucrare foarte rar cîntată de Igor Stravinski, un balet alb ca expresie. Era un neoclasicism parnasian. O muzică mai impersonală ce făcea trimitere la un ethos mai rece, mai olimpic. Era vorba de relația lui Apollo cu muzele. Așa am și învățat lucrarea încercînd să văd în ideile muzicale ce anume reflecta Stravinski din mitologia greacă, în mitul lui Apollo și al muzelor. E o lucrare dificilă. Acum, retrospectiv vorbind, îmi dau seama că au avut curaj. Dar cel mai mare curaj l-au avut cei de la Brașov programînd lucrarea respectivă. Auziseră că am dirijat-o cu Orchestra de Cameră Radio și au zis "vrem să facem și noi lucrarea aceasta" și atunci am venit cu mare plăcere și pot să spun că fiind a doua oară cînd am dirijat-o la un interval destul de scurt de timp, venind cu lecțiile învățate cum se spune, pentru mine a fost o foarte bună consolidare a cunoașterii partiturii stravinskienne.

- Este important pentru un artist unde, cînd și cum își face debutul, și mai apoi pe ce scene concertează. De ce? Au toate acestea vreo influență asupra viitorului său muzical?

- E foarte greu de răspuns. Ar trebui să intrăm în cazistică. Sînt dirijori mari care au debutat cu orchestre extraordinare de renumite și nu cu un nivel fantastic și nu vorbesc numai de români. Celibidache a debutat în 1945 pe acel fundal confuz al sfîrșitului de război la "Berliner Philharmonie" și acest fapt a însemnat o rampă de lansare fantastică. După ce a plecat de acolo, a stat nouă ani ca dirijor al Berlinului. Cînd a plecat el era cel care dirijase la "Berliner Philharmonie" și atunci avea în mare parte o carieră asigurată. Cotează de la caz la caz. Căzul ferit e să debutezi cu o formație prestigioasă. Eu am avut norocul acesta. Am debutat în 1999 cu Orchestra de Cameră Radio.

Pentru mine a fost un noroc fiindcă e o formație pe care eu o consider de elită și am avut de învățat de la prima întîlnire și tin minte că a ieșit un concert foarte frumos. De altfel, dacă din curiozitate v-ați uitat prin arhivele radio, ați vedea că acel concert s-a păstrat. Era vorba de o piesă de Wagner și pe care eu o mai aud din cînd în cînd la radio pe România Muzical, ceea ce înseamnă că ea s-a păstrat în arhive. Pentru mine e o mare mîndrie.

- Uităndu-ne în biografia dvs. artistică observăm imediat că sînteți mai mult decît atașat de domeniul muzical, motiv pentru care v-ați perfecționat în continuu absolvînd, printre altele, două specialități ale Universității Naționale de Muzică - dirijat și interpretare muzicală - tubă. Totuși, ce v-a făcut să vă dedicați muzicii? A fost o chemare sau un joc al destinului?

- Bunicul meu și-a dat seama că am talent muzical. M-a dus la o doamnă profesoară de la Liceul "Dinu Lipatti" din București și acolo am început practic la 5 ani și jumătate

la o grupă de preșcolari să studiez vioara. Primele opt clase le-am făcut la Liceul "George Enescu". După aceea am fost la Liceul Militar, dar ar fi o poveste prea lungă. Am făcut liceul militar de muzică fiindcă vroiam în tradiția familiei să urmez o carieră militară. După aceea, mi-am dat seama că armata nu e chiar cea mai fericită opțiune. Sînt mîndru să spun că am terminat ca șef de promoție în 1995, după care am optat foarte clar pentru Conservator. Deja în clasa a XII-a știam că vreau să fac dirijat, îmi devenise clar că vreau să urmez cursurile facultății de dirijat. În același timp, nu vroiam să risc un pas greșit și am procedat așa pentru a fi absolut sigur, după care mi-am permis un an pentru a mă pregăti foarte temeinic pentru intrarea la examenul de dirijat. Ca să vă faceți o idee în 1996 cînd am dat admiterea am fost 11 candidați pe 2 locuri. Am intrat.

(continuare în F3)

Puncte de vedere

We sintem daces et Tocika

D.C. BALAS

Regret că, spre disperarea unora, niciun cuvînt din titlul de mai sus nu l-am aflat în patrimoniul limbii dace, însă mă tem că instantaneu/în mod nemijlocit fiecare cuvînt ar putea fi accesat/înțeles de cititorii actuali și mai ales din generația viitoare. Vorba poetului impar - "sîntem români și punctum". Aceste celebre cuvinte mi-au aprins becul de avertizare/avertisment asupra marii "revoluții" care se tot pritocește încă din deceniile "de împliniri mărețe", cînd Ceaușescu (fie-i numele bine-uit) descoperise că se trăgea din alaiul marilor bărbați ai neamului dac în frunte cu marele rege-impărat Burebista și vrea să ne convingă pe noi - vînduți barbarilor romani, că istoria noastră e o minciună și romanitatea o scomeală a unor mișii bolnave, în timp ce adevărul absolut e clar - sîntem Daci și punct!

Asemenea utopii sînt suportate de clasică hîrtie și de alte suporturi tolerante la modă, de te miri de ce nu vine o dată un guvern care să proclame națiunea Dacă și regalul

Dacia. Coșmaruri au aceia care nu mai pot suporta numele de român și au tupeul să creadă că istoria trebuie anexată epoleților unor foști și actuali aparateci ai serviciilor secrete.

Dar să nu fim intoleranți cu ultima revendicare etnică, noi românii (recte daco-românii), de vreme ce sîntem gata să acceptăm încă o limbă "romanică" la est de Prut și, după Kosovo, un nou stat siculo-ungar în inima Daciei slobode. C'ăși românii! Însă Dacul este liber, acasă să înjure, să fure, să spargă, să eludeze legea; afară, să continue glorioasele tradiții de jaf și de distrugere la sud de Danubium, tradiții pe care veneticii de romani le-au zăpăcit după 101, dar astăzi ei își etalează talentele prin jafuri, violuri, tîlhării și trafic extra-auto în chiar inima Romei, ca să-și arate dorul de slobozie, Dacii blonzi cu ochi albaștri, sau de culoare, căci ei sînt liberi să nu aibă nicio lege.

Compatrioții noștri Daci sînt mîndri că Zamolxe a așezat țara tocmai în buricul Pămîntului, ba, mai nou, în buricul Europei care ne strînge la pieptul ei numai cînd are nevoie de noi, de aurul nostru, de grînele noastre, de Delta Daco-ucraineană,

în fine, de slobozenia noastră patriarhală. Pînă și Cristos și-a desvîrșit învățătura pe pămîntul sacru al Daciei slobode (la nord de Dunăre, că sudul era deja sub sandaia barbarilor romani).

Va veni și ziua cea mare cînd, în lipsă de alteceva, țara noastră se va numi DACIA, populată sută la sută de Daci, urmașii celor de pe acum, indignați și că ingrată și pervertita istorie ne-a făcut transfuzie cu sînge roman, numindu-ne români (ce lehamite balcanică!). Însă de pe acum se cutremură vecinii la auzul numelui de Daci - faimoși prin incursiunile lor întempestive la vecinii cei mai puternici. Ucrainenii își vor pîrjoli hotelurile și vilele din stațiunea Alba (Beloe) de pe Insula Zmeilor care s-a cam dus pe apa Mării, își vor scoate utilajele din Băstroe și se vor căra urgent dincolo de Nistru, de spaima tyraștelor. Ungurii vor fi fericiți să treacă Tisa să-și apere capitala de tomadele Dacilor Mari. Sîrbii se vor buluci dincolo de Tisa, către Novi Sad, căci Belgradul va fi feiuit pe granița cu Dacii tibiscenses, iar bulgarii vor fi mulțumiți să se uite cu jînd peste gardul electric de la granița

de la Varna cu Dacii tomitani și bucarestienses. Reichul lui Burebista redivivum.

Spre deosebire de conaționalii mei Daci, eu unul, mai puțin "simțitoriu", nu mă simt descendentul unor asemenea gesta (isprăvi) de strămoși. Căci, decît să zic "harul dăcesc retrezi", ca să scot din limbă toate cuvintele latinești, cum odinioară făcuseră cu cele slave autorii Dicționarului (pardon, Slovariului) academic, prefer să arborez lozina poetului din Dacia Slobodă "virtus romana rediviva".

Așadar, decît să ne mai numim "valahii", în percepția strămoșilor lui Siegfried și Fritz de acum 2000 de ani, ca niște vorbitori de rînd ai limbii "romane", mai bine să atingem raza adevărului absolut și să ne revendicăm de la "valahii" (unor adînc scormonitori) care erau de fapt un fel de incolăcitură între homines cavemaram - adică indo-europeni, și slobozii Daci neprihăniți de puhoalele barbare ale Romei. În lumina acestor drepturi istorice se cuvine să vă atragem atenția că pînă și poetul fără (de) pereche a vrut să spună de fapt: "sîntem Daci și gata".

P O E S I S

Adrian MUNTEANU

Ce este lumea, care-i este rostul

Ce este lumea, care-i este rostul
Și cine-s eu, cel ce-i străbat distanța,
Drumetului prindîndu-i ordoanța
De-ai măsura țările și costul?

Ce sens mai are gestul și uzanța
Și unde-mi am sălașele și postul
Cu care-a fost să-mi anulez anostul
Susur vetust ce și-a compus romanța?

Fără țărîna celui ce mă ceartă,
Cînd din mocirlă nu mă mai ridic,
Fără blîndețea ce-n înalt mă poartă,

Cînd de la tot ce am mai bun abdic,
Fără iubirea Lui care mă iartă
Nu pot afla, însingurat, nimic.

Cerșim la poarta gîndului și-a vieții

Cerșim la poarta gîndului și-a vieții,
Ne facem coif, însălfînd ciulimii.
Cădem răpuși cînd se desfoaie crinii
Ademenind, cu iz dulceag, drumeții.

Jur împrejur, oștirile lumii
Se-neacă-n vîlul plumburii al ceții.
O candelă mi-a tîmniat pereții,
Dar sufletul mi l-au tîrît asinii.

Îi spun adio norului din slavă
Și mă-nvelesc în nobil patrafir.
Mă-ntreb de-i viața preapleacăță sclavă

A morții care ia de-a pururi bir,
Și ploaia clipei leapădă otrăvă,
Pe orbul timp înfășurînd un fir.

Veghează huma și ascultă-i glasul

Veghează huma și ascultă-i glasul
Ce către mine din adînc vibrează.
Răsufliă rar sub talpă, sînd de pază,
În ritm spasmodic măsurîndu-ți pasul.

Va fi un ceas cînd lutul întrupează,
Tot priveghînd cu-nverșunare vasul,
Ca mirul sfînt să-și aibă-n trup popasul,
Să ne cunune vreera pururi trează.

Nimic în jur. Doar tu în dimineață,
Mireasmă nouă de nevrîstnic rod,
Binecuvîntă țărna și răsfață

Nădejdele prînsă-n vigurosu năvod.
Tu cel ce singur ai trecut prin viață
Veți fi-ntr-o zi înșuflețit norod.

Diplomă de Onoare pentru marea soprană Mariana Nicolesco

Săptămîna aceasta, la Ateneu, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, i-a înmînat mării soprane, Mariana Nicolesco, ca și altor personalități, **Diploma de Onoare** a Fundației Internaționale "Omenia", în cadrul unei serii magice, exaltantă pentru oamenii de cultură, oamenii de stat și oamenii de afaceri, pentru reprezentanții celor 18 confesiuni religioase recunoscute în România și pentru ambasadorii străini acreditați la București. "Sublim" era cuvîntul cel mai des rostit pentru a caracteriza extraordinarele performanțe ale laureatilor Concursului Internațional de Canto *Hariclea Darclee* care au strălucit, în prezența mării soprane Mariana Nicolesco, care le-a stat alături în scenă și i-a îndrumat pe fiecare cu o privire, cu un mic gest, cu o simplă mișcare inspiratoare. În final, Mariana Nicolesco, una dintre cele mai ilustre interprete a rolului Violettei, a cîntat împreună cu tinerii săi prieteni celebrul *Brindisi* din *La Traviata* de Verdi, devenit emblematic pentru Concursul *Darclee*.

Înmînîndu-i **Diploma de Onoare** a Fundației Internaționale *Omenia*, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, i-a mulțumit mării arteiste pentru a fi creat în România o școală de canto de cel mai înalt nivel european, pentru extraordinara sa generozitate, pentru actele sale umanitare și pentru ajutorul oferit Bisericii.

Alături de Patriarh și de soprana Mariana Nicolesco, de la stînga la dreapta, artiștii care au entuziasmat publicul: mezzosoprană Carmen Topciu, maestrul acompaniator Alexandru Petrovici, soprana Georgeta Grigore, contratenorul Florin Ouatu, tenorii Cesar Sanchez și Bogdan Mihai, soprana Aurelia Florian, tenorul Liviu Iltene.

